

Sygn. akt IV U 419/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 marca 2016 roku

Sąd Rejonowy w Świdnicy IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie :

Przewodniczący: SSR Magdalena Piątkowska

Protokolant : Katarzyna Zych

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 16 marca 2016 roku w Ś.

sprawy z odwołania **M. S.**

od orzeczenia Wojewódzkiego Zespołu do Spraw Orzekania
o Niepełnosprawności w Województwie (...) we W.

z dnia (...), znak: (...). (...)

o ustalenie stopnia niepełnosprawności

oddala odwołanie.

UZASADNIENIE

Powód M. S. wniósł odwołanie od orzeczenia Wojewódzkiego Zespołu do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w Województwie (...) we W. z dnia (...) zaliczającego go do osób niepełnosprawnych w stopniu umiarkowanym, wnosząc o zaliczenie go do znacznego stopnia niepełnosprawności. Powód kwestionował jednocześnie ustalenie, że nie spełnia warunków do przyznania karty parkingowej dla osób niepełnosprawnych. W uzasadnieniu twierdził, że schorzenia na jakie cierpi uzasadniają zaliczenie go do znacznego stopnia niepełnosprawności.

Strona pozwana Wojewódzki Zespół do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w Województwie (...) we W. wniosła o oddalenie odwołania. W uzasadnieniu pisma wskazała, że stan zdrowia powoda nie uzasadniał zaliczenia go do znacznego stopnia niepełnosprawności i ustalenie, że spełniał on przesłanki z art. 8 ust. 3a pkt 1 ustawy Prawo o ruchu drogowym.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powód w (...) przeżył udar mózgu. Obecnie pozostaje w stałym leczeniu urologicznym po operacyjnym leczeniu guza pęcherza moczowego. Powód cierpi również na choroby przewlekłe: cukrzycę, nadciśnienie tętnicze, chorobę zwyrodnieniową kręgosłupowa i stawów kolanowych, żylaki podudzi. U powoda rozpoznano również przewlekłą obturacyjną chorobę płuc.

U powoda nie stwierdzono znacznego ograniczenia możliwości samodzielnego poruszania się, nie spełnia tym samym przesłanek określonych w art. 8 ust. 3a pkt 1 ustawy z dnia 20.06.1997 r. Prawo o ruchu drogowym.

Powód nie jest osobą niepełnosprawną w stopniu znacznym.

Dowód:

- opinia biegłego neurologa z dnia (...) k. 13-14;

- opinia biegłego internisty z dnia (...) k. 20-21.

Orzeczeniem z dnia (...) (...) ds. Orzekania o Niepełnosprawności w K. zaliczył powoda do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności do dnia (...) oraz orzekł, że powód nie spełnia przesłanek określonych w art. 8 ust. 3a pkt 1 ustawy z dnia 20.06.1997 r. Prawo o ruchu drogowym.

W dniu (...) Wojewódzki Zespół do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w Województwie (...) we W. uchylił powyższe orzeczenie w części dotyczącej pkt III i wskazań zawartych w pkt 10 i orzekł o wydaniu orzeczenia na stałe oraz o prawie powoda do zamieszkiwania w oddzielnym pokoju.

Dowody:

- akta (...) (w załączeniu)

Przy tak ustalonym stanie faktycznym Sąd zważył :

Odwołanie nie zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 3 oraz 4 ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 roku o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych (DZ. U. z 2011 roku , nr 127 , poz. 721 ze zmianami) ustala się trzy stopnie niepełnosprawności, w zależności od tego, czy niepełnosprawny:

a) jest osobą - niezdolną do pracy albo zdolną do pracy jedynie w warunkach pracy chronionej i wymagającą, w celu pełnienia ról społecznych, stałej lub długotrwałej opieki i pomocy innych osób w związku z niezdolnością do samodzielnej egzystencji, tj. naruszenia sprawności organizmu w stopniu uniemożliwiającym zaspokajanie bez pomocy innych osób podstawowych potrzeb życiowych, za które uważa się przede wszystkim samoobsługę, poruszanie się i komunikację (znaczny stopień);

b) jest osobą o naruszonej sprawności organizmu niezdolną do pracy albo zdolną do pracy jedynie w warunkach pracy chronionej lub wymagającą czasowej albo częściowej pomocy innych osób w celu pełnienia ról społecznych (stopień umiarkowany);

c) jest osobą o naruszonej sprawności organizmu, powodującej w sposób istotny obniżenie zdolności do wykonywania pracy, w porównaniu do zdolności, jaką wykazuje osoba o podobnych kwalifikacjach zawodowych z pełną sprawnością psychiczną i fizyczną, lub mająca ograniczenia w pełnieniu ról społecznych dające się kompensować przy pomocy wyposażenia w przedmioty ortopedyczne, środki pomocnicze lub środki techniczne (lekki stopień niepełnosprawności).

Jak wynika z materiału dowodowego, w szczególności z opinii powołanych w sprawie biegłych: specjalisty z zakresu neurologii J. S. oraz K. P. biegłego z zakresu medycyny specjalność interna i kardiologia powód nie jest osobą niepełnosprawną w stopniu znacznym, zaś ocena stanu zdrowia powoda i orzeczenie Wojewódzkiego Zespołu ds. Orzekania o Niepełnosprawności w Województwie (...) we W. są prawidłowe. Ponadto z opinii biegłego neurologa wynika, że u powoda nie stwierdzono znacznego ograniczenia możliwości samodzielnego poruszania się.

Całokształt zebranego w sprawie materiału dowodowego przemawia za uznaniem opinii jako rzeczowych, spójnych i wyprowadzających logiczne wnioski końcowe i Sąd nie dopatrył się jakichkolwiek przyczyn dla których opinie te miałyby utracić walor wiarygodnych dowodów w sprawie. Ponadto opinia biegłych zgodnie ze stanowiskiem Sądu Najwyższego, ma na celu ułatwienie sądowi należytej oceny zebranego materiału wtedy, gdy potrzebne są wiadomości specjalne. Podlega jak inne dowody ocenie według art. 233§ 1 kpc, lecz odróżniają ją szczególne kryteria oceny, które stanowią zgodność z zasadami logiki i wiedzy powszechnej, poziom wiedzy biegłego, podstawy teoretyczne opinii, sposób motywowania oraz stopień stanowczości wyrażonych w niej wniosków. Przedmiotem opinii nie jest więc

przedstawienie faktów lecz ich ocena na podstawie wiadomości specjalnych. Wprawdzie powód złożył zastrzeżenia do powyższych opinii, ale zdaniem Sądu była to niemerytoryczna i niczym nie poparta polemika laika z wysoko wykwalifikowanymi specjalistami, zmierzająca wyłącznie do zanegowania wniosków niekorzystnych dla powoda.

M. S. twierdził, że wbrew orzeczeniu, spełnia on przesłanki do wydania mu karty parkingowej dla osób niepełnosprawnych. Zgodnie z art. 8 ust. 3a pkt 1 ustawy z dnia 20.06.1997 r. Prawo o ruchu drogowym kartę parkingową wydaje się osobie niepełnosprawnej zaliczonej do znacznego albo umiarkowanego stopnia niepełnosprawności mającej znacznie ograniczone możliwości samodzielnego poruszania się. W przypadku osób zaliczonych do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności, ograniczoną możliwość samodzielnego poruszania się można stwierdzić jedynie w przypadku ustalenia przyczyny niepełnosprawności oznaczonej symbolem 04-O, 05-R lub 10-N.

Jak wynika z materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie powód został zaliczony do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności o przyczynie niepełnosprawności 05-R, 07-S, 09-M, przy czym nie stwierdzono u niego znacznego ograniczenia możliwości samodzielnego poruszania się, a zatem brak jest podstaw do wskazania uprawnień do karty parkingowej.

Wobec braku podstaw do zmiany orzeczenia Sąd na podstawie art. 477¹⁴ §1 kpc odwołanie oddalił.